

ще да е билъ и градътъ Костуръ¹¹⁵⁾. Въ 1253¹¹⁶⁾ градътъ преминалъ подъ управлението на имп. Ивана III Ватаци¹¹⁷⁾. За кратко време тамошнитъ земи сж били възвърнати къмъ българската държава презъ 1255 год.¹¹⁸⁾. Въроятно царица Ирина и царъ Михаилъ II Асѣнь ще да сж посетили града Костуръ презъ времето между 1246—1253 год. и ще да сж направили щедри дарения на тамошната църква „Св. Архангелъ Михаилъ“, поради което на видно мѣсто били изрисувани тѣхнитъ ликове.

Ходътъ на историческитъ събития следъ 1254 год. или още по-добре, следъ смъртта на Ивана III Ватаци, е такъвъ, че не може да се мисли за подобни дѣла¹¹⁹⁾.

¹¹⁵⁾ Възможно е сжщо градътъ да е билъ подвластенъ на Михаила II Епирски (ср. Μηλιαρακη, op. c., p. 393 sqq.: Παπακωνσταντίνος, op. c., pp. 26, 29), но, разбира се, поради родственитъ връзки българската царица е могла да посети града.

¹¹⁶⁾ Споредъ Heisenberg, ib., p. 92, това станало презъ пролѣтта 1253 г., докато Μηλιαρακη, op. c., p. 396, смѣта 1252 год., Παπακωνσταντίνος, op. c., pp. 26, 29, дава 1251 год., а Златарски, п. с., с. 445 сл. — годината 1254. Най-приемлива е годината 1253: ср. Дуйчевъ, Приноси. . . , с. 209 и бел. 3.

¹¹⁷⁾ G. Asropolita, op. c., pp. 90, 11 sqq., 92, 21 sqq.

¹¹⁸⁾ Вж. Златарски, п. с., с. 447 сл. У Asropolita, op. c., p. 107, 14 sqq не е посочено изрично името на града Костуръ.

¹¹⁹⁾ За събитията вж. Златарски, п. с., с. 446 сл. Къмъ изложението на покойния нашъ историкъ за времето на царъ Иванъ Асѣня II могатъ да се направятъ още нѣколко малки поправки. Въ Синодика между **цѣцѣ** **българскыя** се споменува на първо мѣсто майката на ц. Ив. Асѣня II и жена на Асѣня I, царица Елена (вж. изд. М. Попруженко, с. 88 § 117), а следъ това (§ 118) се добавя: **’Ан’нѣ цѣци нареченѣ Аниста. и друузѣи ’Аннѣ вѣгочьстивѣи цѣци хѣтолюбиваго цѣкѣ Яскнѣ. и Принѣ вѣгочьстивѣи мѣри хѣтолюбиваго цѣкѣ Михаила. . . вѣчнаа памѣт.** Възъ основа на това сведение обикновено се приема, че Иванъ Асѣнь II е билъ жененъ три пѣти (вж. П. Никовъ, ИзвИД-во, V. 1922, с. 57; Златарски, п. с., с. 419 сл.). Сжщевременно у G. Asropolita, ib., p. 41, 17 се упоменава една наложница (παλλακή), отъ която Иванъ Асѣнь II ималъ дѣщеря Мария. Златарски, п. с., с. 419, смѣта, че споменатата на първо мѣсто въ Синодика Анна е тъкмо тази „незаконна жена“ на Иванъ Асѣня II, което е немислимо, защото тамъ тя е посочена като царица. Въмѣсто да се допуска, че Иванъ Асѣнь II е ималъ четири жени — една наложница, после Анна-Анисия, Анна-Мария и Ирина, трѣбва да се приеме, че първата спомената Анна не ще да е била негова жена. Следъ упоменанието на жената на Асѣня I, Елена, въ Синодика, очевидно, е посочена царица Анна — жена на Петра II, или на Калояна и Борила, и, най-сетне, новата царица Анна, маджарката, за която изрично се